

*Hoe de heremijt de seven kleyn kinderkins doopte, ende hoe
een van Matabrune jaghers die vant spelende
int bossche byder cluysen.*

[8]

Ic wil nu achterlaten vanden koninc Oriant ende vande koninginne ende verhalen weder vande seven kinderkins die allendich¹ gevoet waren int huysken vanden heremijt. Na dat dese [seven] kinderen ghevoet waren vander witter gheyten die by miraculen van Godt ghesonden was, zo dede hyse al doopen, ende onder de seven kinderen wasser een die hem wonderlijcken wel behaechde, dien hy nae hem [selven] dede Helias heeten. Ende als zy waren inden tijt haerder jonckheyt, zoo liepen zy int bosch gecleet met een roccken van bladeren gemaect, ende baervoet, bloots hoofts, ende gingen altoos tsamen.

Ende tgheviel op eenen tijdt dat een jager van Matabrune, Savari gheheeten, quam jagen int bosch daer de heremijt woonde. Zoo wilde Godt, schepper alder creatueren, dat dese jager zoude v[i]nden dese seven kinderen, die onder eenen boom waren gheseten ende hadden elc een silveren keten aenden hals ende onder desen boom rapende wilde appelen, die zy aten met broodt. Ende de jager kreech groote ghenuchte als hyse sach ende groetense vriendelijck, maer zy en antwoorden hem niet ende liepen wech voor hem, ende hy volchdese totter kluisen om dat hy weten soude van waer zy quamen.

Als de heremijt hem sach, zoo zeyde hy: “O, goede vriendt, ick bid u om Godts wil dat ghy dese arme kleyn kinderkins geen quaet en doet.”

“Neen ick, in trouwen,” zeyde de jager, “maer ick verwonder my aen te zien haren armen staet, ende oock om de silveren ketenen die ic hun zie dragen aen haren hals.”

Doen seyde de heremijt: “Mijn vrient, zoo ghyse ziet, zo heb ickse vonden, kleyn ende nieu geboren, inden bossche, ende om hun te voeden zo quam by miraculen een witte gheyte diese op ghevoe[d]t

1. allendich: armoedig, beneden hun stand

heeft met haer zelfs melc den tijt van dry jaren, ende daer na [soo] heb ickse op gehouden² na mijn macht winter ende somer.”

Doen zeyde de jager: “Godt sal u goeden loon geven,” ende hy vertrac vanden heremijt.

Als hy weder te Lillefoort komen was, zo [ginck hy tot Matabrune ende vertelde] hoe hy ghevonden hadt seven kinderen int bosch, elc met een silveren keten aenden hals, die hy vant onder eenen boom spelen. Waer af Matabrune [was] verwonderdt, ende wist wel dat³ de seven kinderen waren die koninc Oriant hadde van Beatris, diese meende doot te wesen – maer Godt, die hun alle beschermt die Hem dienen, hadse behoedt voor alle quaedt – waer af Matabrune verstoort was ende ontboot heymelijc den jager, ende zeyde: “O, mijn vrient, ic en wilde om geen goet, ick en had dese tijdinghe ghehoort.⁴ Maer wildy mijn vrintschap hebben, zoo neemt noch met u ghesellen die ghy wilt, [met de welcke] ghy moet dese seven kinderen gaen dooden. Ende ist [saecken] dat ghyse niet dooden en wilt, [weet seeckers dat] ic u terstont [sal] doen dooden! Ende ist dat ghy [het] doet, ick sal u [wel] loonen, ende ghy en sult nimmermeer [eenich] gebrec lijden.”

Hy zeyde: “Ick salse dooden nae uwen wil, ende ghy sult wel weten dattet waer is.”

Doe ginc Matabrune met dullen zinnen tot hem die zy de seven kinders hadt wech doen draghen om [die] te dooden, dat hy niet gedaen en hadt door ontfermherticheydt, waerom zy hem beyde zijn ooghen uytstack.

2. op gehouden: groot gebracht

3. dat: dat het

4. Matabrune zou voor geen geld deze boodschap gemist willen hebben.